

ration, en Udnævnelse til at være Ridder, maaske Dannebrogsmænd tillige, og til sidst gaa af som Etatsraad eller Konferensraad. Jeg tror ikke, at man i dette Forhold med nogen Føje kan stille de engelske Dommere op lige over for de danske Dommere som et Eksempel, der skulde vise, at vi herhjemme være inde paa en fejl Vej.

Jeg skal nu gaa over til at tale om Spørgsmaalet vedrørende Nævninger. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alf. Christensen) mente, at Nævninger ikke indførtes i det fulde Omfang som Grundloven foreskriver, idet Kommissionen efter hans Mening deler Misgerningssager i 3 Slags. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem deri. Grundloven har ved Ordet Misgerningssager paa ingen Maade villet betegne alle Straffesager, den har kun villet tale om de Straffesager, der angaa egenlige Misgerninger. Det kan naturligvis altid være et Skøn, hvad man vil kalde for en Misgerning, og hvad man vil kalde for en Forbrydelse i Almindelighed, og der kan naturligvis tvistes om, hvorvidt Kommissionen har stillet sin Inddeling rigtig op; jeg tror dog, at man meget vel i alt væsentligt kan blive staaende derved. Men det kunde maaske snarere siges, at Afgørelse ved Nævninger i Kommissionens Forslag er indført i større Omfang, end Grundloven i og for sig kræver. Jeg har intet som helst derimod, men jeg vil dog nævne det.

Det er blevet nævnt af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen), at Kvinder bør være Nævninger, og naar man ikke ogsaa aabnede Adgang for Kvinder til at blive Nævninger, føjede man en ny Uret til al den megen Uret, som er gjort Kvinderne. Det sidste er jeg ikke enig med det ærede Medlem i. Naar Kvinder ikke komme til at tage Del i Domsmagten, er det ikke nogen ny Uret, det er kun en Fortsættelse af den gamle Tilstand. Men jeg skal meget gerne erkende, at jeg i og for sig er en Tilhænger af, at Kvinder lige saa vel kunne være Nævninger som Mænd, men vel at mærke ikke saaledes, at det kun skulde være dem, som man med et efter min Mening meget misvisende Udtryk plejer at kalde „selvstændige Kvinder“. Enten—Eller! Enten bør alle Kvinder, der — selvfølgelig — opfyldte lignende Betingelser som Mænd, kunne være Nævninger, eller ogsaa slet ingen. Hvorvidt det vil være rigtigt allerede ved denne Lejlighed at søge at faa dette indført, staar for mig som et meget stort Spørgsmaal. Selve det Fremskridt, som skulde naas ved denne

Reform, er i sig selv af en saa stor og vidtrækkende Betydning, at det er et stort Spørgsmaal, om man skal tage et saadant stort og nyt Spørgsmaal med, hvorom man dog maaske maa sige, at den almindelige Stemning og den offentlige Mening endnu ikke er tilstrækkelig forberedt til Spørgsmaalets Afgørelse.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) nævnede et andet Punkt, nemlig at man maa sikre sig mod, at Nævningerne paavirkes gennem Dagspressen. Jeg er i og for sig ganske enig med det ærede Medlem, men det bliver dog et Spørgsmaal, om det vil være rettest at tage dette Punkt op i selve Loven om Strafferetsplejen. Det er rigtigt, at de have noget lignende i England, men om man her til Lands vilde føle sig tilfredsstillt ved at overføre den engelske Regel, anser jeg for i højeste Grad tvivlsomt. I England er Forholdet det, at naar en Avis har søgt at paavirke Sagens Udfald ved at give en ensidig Fremstilling, saa møder den tiltaltes Forsvarer en skønne Dag i Retten, naar Sagen er for, og forelægger Dommeren denne Avis, og naar Dommeren saa maa give Forsvareren Ret, bliver der sendt Bud efter Redaktøren, og han bliver lige paa Stedet dømt til at sidde 14 Dage eller 3 Maaneder i Fængsel, stundom til at sidde i Fængsel paa ubestemt Tid, indtil Dommeren finder for godt at løslade ham igen. Jeg tvivler noget paa, at man her til Lands vilde føle sig ganske tilfreds med en saadan Regel, og er man ikke det, synes det mig, at Bestemmelsen naturlig maatte have sin Plads i Straffeloven og altsaa komme frem, naar vi komme nærmere ind paa en Revision af Straffeloven, og da kunde det jo meget godt være, at der kunde være forskellige andre Bestemmelser vedrørende det, man i daglig Tale kalder Sensationspressen, som det ved den Lejlighed kunde være værd at tage med op under Overvejelse.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds ankede med Hensyn til Politiet over, at i København bliver alt ved det gamle. Ja, saaledes er det foreslaaet. Men jeg skal dog tillade mig at minde det ærede Medlem om en Forhandling, der var her i Tinget for nogle Aar siden, og hvorunder det blev oplyst, at der angaaende Udgifterne ved Politiet i København eksisterer en gammel Overenskomst, saavidt jeg mindes, fra Slutningen af Halvtredserne eller fra Begyndelsen af Tresserne, mellem Staten og Københavns Kommune, hvorved der blev fastsat et fast Tilskud fra Staten